

Scissors & Secrets

NŮŽKY A TAJEMSTVÍ

Katka Havlová

Kdo je Katka Havlová

Jsem autorka knížek v angličtině pro samouky na mírně a středně pokročilé úrovni. Ale jsem také lektorka angličtiny – ročně vedu přes 1000 lekcí konverzace, a díky tomu přesně vím, co lidem při čtení reálně dělá problém – a co jim pomáhá se zlepšit.

Proto k příběhu přidávám:

- Metodické vysvětlivky
- Českou verzi pro kontrolu porozumění zdarma
- Audioknihu pro trénink poslechu
- Bonusový obsah v tištěné verzi

V anglické ukázce uvidíš, kolikrát se dané vysvětlené slovo nebo fráze vyskytuje v celém textu, v různých situacích. Celkem je v příběhu vysvětleno a opakovaně použito 330 běžných a užitečných výrazů pro level B1/B2.

Tato nezjednodušená česká verze ti ukáže, jak jedním stejným způsobem lze vyjádřit rozmanitost češtiny, a tudíž používat angličtinu i na nižší úrovni, aniž bys znala z paměti celý slovník.

Good luck and enjoy!

Katka Havlová

Kateřina Havlová!

Obsah

1 Nůžky	1
---------------	---

Velká hra

2 Jenom vlasy	6
3 Návštěva na Olympu	7
4 Modrý Neon	8
5 Šachmat	13
6 Pokušení	15
7 Mistrovská lež.....	17
8 Punc lásky.....	20
9 Třináctá komnata	22
10 Zmoklá slepice	23
11 Barva viny.....	25
12 Šest hodin omlouvání.....	28
13 Ascot.....	33
14 Přiznání.....	37
15 Tajemství.....	41

BONUS: Nadoraz

16 Zdání klame	44
17 V pasti	46
18 Jižní břeh.....	49
19 Studená pusinka	51

💡 Český text má menší počet stran, protože neobsahuje vysvětlivky, a navíc v angličtině je k vyjádření stejné informace často potřeba více jazykových prostředků, jako například pomocná slovesa, frázové vazby, členy a vždy vyjádřený podmět. Katka

1 Nůžky

Plzeň, dnes

Salon v poledním šeru působil jako drahý, tichý chrám. Vzduch byl nasycený typickou směsí vůní, která se Alexovi za ty roky vpila pod kůži: těžké aroma santalového dřeva z luxusních svíček, závan drahých šamponů s tóny orchidejí a lehce štiplavý, čistý pach dezinfekce na nástroje.

Všechno se lesklo. Černá kožená křesla odrážela tlumené světlo designových lamp a v obrovských zrcadlech se zrcadlila prázdnota prostoru, který jindy kypěl životem. Bez ruchu fénů a hovoru zákaznic byl slyšet jen monotónní šum deště bičujícího výlohu a tikání dizajnových hodin nad pultem recepcce. Byly to kulisy úspěchu, které Alexe občas uklidňovaly, ale dnes ho spíš tížily.

Alex se přehraboval v papírech. Doklady o zaplacení a faktury od dodavatelů, kontrolní hlášení k DPH, to byla největší noční můra jeho podnikání. Když měl ještě svůj starý salon, bylo to všechno mnohem jednodušší, a tak se občas nad tou hromadou administrativy vztekal způsobem, který rozhodně nepatřil do nablýskaného snobského salonu: "Kurva práce tohle dépéháčko, zlatý časy v Alex Hair".

Ale moc dobře věděl, že skutečně zlaté časy nastaly až když přišel David. Jeho bývalý spolužák z učňáku, který strávil asi 8 let ve špičkovém salonu v Londýně, kde se vyšvihl tak, že z Alexova kadeřnictví na rohu udělal po svém návratu exkluzivní salon, ve kterém se dveře netrhly. A přestože byli v Plzni, jezdili za nimi zákazníci z celé republiky.

Alex občas žasl nad tím, jak neuvěřitelné peníze si musel David jako špičkový londýnský stylista vydělat, když tehdy dokázal z vlastní kapsy zafinancovat celou tuhle nádheru.

Pracovali jen ve dvou, protože koncept Scissors and Secrets byl postavený na dvou věcech, a to doslova: na nůžkách, které ovládal Alex a na tajemstvích, kterými byl opředený David. Pověst dvou skvělých gay kadeřníků, kde se na termín čekalo klidně i půl roku, byla v podstatě hlavním tahounem jejich značky.

Alex si znovu povzdychl při té vzpomínce. Dvou gayů. Nikdy se té nálepky nezbaví. Roztřídil faktury od dodavatelů a vložil je do obálky pro účetní. Teď účtenky za platby kartou.

Byl květen, týden oslav osvobození, kdy Plzeň obvykle praskala ve švech.

Bohužel se oslavy letos moc nevyvedly, protože bylo chladno a pršelo. Alex vyhlédl ven přes mokrou výlohu. Bylo právě poledne a v salonu se svítilo na plno, i když dnes neměli zákazníky. Byl svátek a on si dal závazek, že dožene resty v účetnictví.

Najednou nadskočil leknutím. Někdo vzal za kliku dveří tak prudce že je málem vylomil z pantů. Dveře byly zamčené, ale možná protože se svítilo, tak si někdo venku myslel, že je otevřeno. Za dveřmi stál velký kudrnatý chlap a zabouchal na sklo.

Alex nevěřicně koukal na pána, co stojí venku na dešti a bouchá na dveře zavřeného salonu, těsně vedle cedulky "closed". Ale možná neuměl anglicky. Na oslavy osvobození sice přijíždí i hodně Američanů, ale tenhle vypadal spíš jako Řek, s tím velký nosem. Jenže to už dávno nic neznamena, i etnický Řek může být americký občan. Alex naznačil kroucením ruky, že je zavřeno. Ale pán tam dál stál a znovu zaklepal, teď už jemněji a jakoby prosebně.

Alex se slitoval a šel odemknout. Teď viděl muže napřímo – byl to seriózní, draze oblečený padesátník v tmavém vlněném kabátě, který byl teď úplně nasáklý vodou.

„Je svátek, máme zavřeno.“ Řekl Alex na vysvětlenou.

Pán se krátce podíval na Alexovy ruce a zeptal se: „English?”

Alex ukázal na cedulku, na které bylo anglicky napsáno "closed", ale muž ho ignoroval a řekl nekompromisně: „I need your help. I'm from London.“
Potřebuji vaši pomoc, jsem z Londýna.

Ta věta Alexe zastavila. Londýn. Magické slovo, které v tomhle salonu znamenalo všechno. Alex anglicky uměl docela slušně, ale nebyl ten suverénní typ, nad vším docela dost přemýšlel, a když k nim začaly chodit manželky expatriotů, poté co změnili s Davidem jeho značku, byl vyděšený z představy, že s nimi bude muset mluvit anglicky. Ale naštěstí to všechno obstaral David. Po letech v Anglii byl přece jen na tom s angličtinou líp než Alex, který strávil asi tři měsíce v Austrálii, jen aby nebyl úplně tupý, protože na učňáku angličtinu sice měli, ale bylo mu to k ničemu. Mohl teď prostě jen pokrčit rameny, jakože nerozumí, ale když tu nebyli žádní svědci, nemusel se tolik stydět, a tak přešel do angličtiny.

„How can I help you?” Co pro vás můžu udělat?

Pán se postavil tak, že Alex nemohl jinak než ustoupit a pustit ho dovnitř. Jestli to byl někdo, kdo se rozhodl pod nějakou záminkou vloudit dovnitř a "rozflákat těm zasraným homoušům hubu" jak se občas objevovalo pod

jejich příspěvky na sítích – protože ani to, že jsou slavní, je před nenávisťí některých skupin lidí neochránilo – tak to bylo hodně rafinované. A přitažené za vlasy – došlo Alexovi. Nebyl v nebezpečí, ale i tak chvilku váhal, jestli má zase hned zamknout. Radši to neudělal.

„Jste slavní a já potřebuju ostříhat. Přijel jsem na ty oslavy, a tak bych to spojil. Mám ty vlasy už hrozně přerostlé.“

„Je svátek, dnes je zavřeno.“

„Mám přijít zítra?“ Zeptal se pán.

„My máme plno na půl roku dopředu,“ řekl Alex.

„To se vůbec nedivím.“ Řekl pán uznale a rozhlédl se kolem. „Chtěl jsem to zažít. Někde jsem slyšel, že tu pracuje kadeřník z Londýna, mám dojem, že jsem k němu taky chodil.“

Tohle byla pro Alexe úplně jiná káva. Zákazník, který přijel až z Londýna. Za vyhlášeným stylistou Davidem. To mělo úplně jiný grády. David byl dobrý v marketingu na sociálních sítích, kdyby tam mohli dát fotku a napsat, odkud za nimi lidé váží cestu až do Plzně, byla by to bomba. A tak řekl: „V tom případě vítejte – welcome to Scissors and Secrets.“

Nejdřív probrali pánův sestřih a pak se přesunuli za zástěnu, kde měli umyvadla a masážní křesla. Pán se posadil a Alex si uvědomil, že by měl teď zamknout, když vpředu nikdo není. Ale pořád se mu nějak nechtělo být tu s tím kolosem zamčený. A tak se pustil do mytí.

Když se potom zase přesunuli dopředu, pán si evidentně chtěl povídat. Alex nebyl v angličtině tak zběhlý, a tak si řekl, že ho prostě nechá mluvit. Jenže co když mu nebude rozumět? Možná by bylo lepší, aby tu konverzaci vedl on sám, tak by se mluvilo o něčem, co zná. A tak se zeptal: „Přijel jste do Plzně sám?“

Pán se trochu zachmuřil a Alex začal přemýšlet, jestli tu větu neřekl špatně. Nemohl vědět, že slovo "sám" má na toho obra účinek jako elektrický šok.

Ano, přijel sám. Byl tu sám, protože byl sám. Protože před třinácti lety udělal hroznou pitomost a dodneška se z toho nevzpamatoval.

To Alex nemohl vědět.

„Ano, přijel jsem sám. A vy jste tu dneska taky sám?“ Zeptal se.

„Můj partner má dovolenou,“ řekl Alex na vysvětlenou a soustředil se na sestřih těch hustých, nepoddajných, už trochu prošedivělých kudrn. Kdyby v tu chvíli zákazníka pozoroval v zrcadle, nemohlo by mu ujít jeho další

zachmuření. Slovo "partner" ho bodlo jako dýka do srdce.

"Váš partner, to je ten kadeřník z Londýna?"

"Jo, vrátil se a obrátil mi život vzhůru nohama. Měl jsem salon Alex Hair a on mi řekl, že to je nuda – nejsou to přece jenom vlasy." Dál stříhal a opět přehlédl pánovo další zamračení.

Nejsou to jenom vlasy – to byla ta věta, která tenkrát všechno odstartovala.

O dva dny později se David vracel do práce odpočatý, bezchybně upravený, krásně opálený, v oblaku drahého parfému, který na malou chvíli přebil všechny vůně salonu. Položil klíčky od auta na recepci a letmým pohledem zkontroloval, jestli jsou ručníky srovnané přesně podle barev.

„Tak co Plzeň? Chyběl jsem vám tu vůbec?“ prohodil David a začal si prohlížet diář objednávek na příští týden.

Alex se uculil a dál čistil nůžky.

„Ale, jen papíry, faktury... Dyt' byl svátek, nechal jsem zavřeno. Jak bylo v Řecku?"

„Klasika. Slunce, moře, pláž a děsná nuda. A co ty, něco vzrušujícího?"

„Jo, vlastně, jedna věc. Měli jsme tu mezinárodní návštěvu. Představ si, bouchal tu na dveře jeden chlap. Prej z Londýna. Říkal, že k tobě kdysi chodil.“

Davidův pohled na vteřinu zamrzl na stránce v diáři. Pomalu zvedl hlavu. „Z Londýna? To je široký pojem, Alexi. V Soho se lidé střídali jako na běžícím páse.“

„Vypadal fakt... no, seriózně. Takový ten typ, co si kupuje oblečení v Savile Row a jezdí v Bentley,“ Alex pokrčil rameny. „Tak jsem ho vzal.“

David zavřel diář. „A co?“

"Říkal jsem si, že je to skvělá reklama. Že za tebou jezdí lidi i po těch třinácti letech. A pak jsme udělali fotku na nástěnku, jako vždycky. Byla to fajn změna od toho, jak jsem se tu celej tejden hrabal v těch papírech. Podívej se sám, je tamhle v rohu.“ Ukázal na nástěnku s Polaroidy. Mezi fotkami vysmátých modelek a místních podnikatelů svítil jeden čerstvý snímek. Postava na něm byla dominantní, i když jen seděla v křesle. Ten profil, ten ostrý řecký nos a ty hluboké oči, které v Polaroidu vypadaly skoro černě.

„Jo a mluvil jsem s ním anglicky, ani jsem nevěděl, že tak umím. Bylo mu dobře rozumět. Asi to nebyl rodilý Angličan.“

Davidovi se na krku orosila kůže.

„Vzpomínáš si na něj?“ ozval se Alex za jeho zády.

David si fotku prohlížel několik vteřin. Pak ji ze zvyku otočil, protože zákazníci obvykle psali na druhou stranu nějaký vzkaz, pozdrav, poděkování nebo nějaké přání, nebo jen svoje jméno. Stálo tam "13 years of saying sorry". Třináct let omlouvání. Připíchl fotku zpátky na nástěnku.

„Svět je menší, než se zdá,“ řekl David neurčitě a prstem si mimoděk přejel jizvičku na klíční kosti.

„Vypadáš, jako bys viděl ducha,“ prohodil Alex napůl z legrace.

V tu chvíli plzeňský salon před Davidovými očima zmizel. Zmizela vůně santalového dřeva i Alexův hlas. Místo toho se ozval hluk londýnského metra a ostrý pach mokrého asfaltu.

VELKÁ HRA

Londýn, před 13 lety

2 Jenom vlasy

Vzduch v salonu Velvet Desire v londýnském Soho byl těžký vůní drahých kondicionérů a horkého fénu. David stál u keramického umyvadla a mechanicky vmasíroval šampon do vlasů muže, jehož jméno zatím neznal. Věděl jen, že mu vedoucí říkal "pane doktore". Cítil na sobě pohledy ostatních kadeřníků i majitele podniku. Všichni to věděli – David tady nebyl osm let kvůli svým nůžkám, ale kvůli svým rukám a obličejí. Byl tou hezkou tváří, která měla klienty ukonejšit, zatímco jim účtovali nesmyslné částky za „zážitek“.

„Máte citlivé prsty,“ zamumlal muž se zavřenýma očima. Působil ztuhle, jako by každý dotek byl nutným zlem.

Když došlo na stříhání, nastal ten trapný moment. Doktor řekl tiše majiteli, se kterým se evidentně znal: „Nemohl by to udělat on?“ a ukázal na Davida. "Nesnáším, když mi lidi sahají na hlavu, a na něj už jsem si zvykl."

Majitel pokynul vedoucímu salonu a ten na vteřinu zaváhal, v očích se mu mihl záblesk paniky – věděl, že Davidovo kadeřnické umění končí u umytí hlavy a nanesení gelu – ale profesionální maska nepovolila. S falešným úsměvem pokynul Davidovi, ať pokračuje.

Davidovi se opotily dlaně. Vzal nůžky a začal stříhat. Opatrně, pomalu, jako by odstraňoval výbušninu. Ticho mezi nimi bylo čím dál těžší.

„Takhle nějak?“ Zeptal se David a zářivě se usmál do zrcadle na svého klienta.

„Mně na tom nesejde, hlavně ať to nějakou dobu vydrží. Jsou to jenom vlasy.“

... ukázka z další části příběhu...

3 Visiting Olympus

Druhý den odpoledne stál David před tím luxusním domem znovu a prstem váhal nad zvonkem. Proč tu vlastně byl? Chtěl se jen ujistit, že se ten zubař včera neutopil ve vlastní nešikovnosti, nebo v tom byla trocha kalkulu? David věděl, jak vypadá. Věděl, že pro muže s penězi a osamělým pohledem je on sám jako magnet.

„Já jsem Konstantinos,“ řekl ten kolos a podal Davidovi ruku. Jeho stisk byl pevný a teplý.

„David.“ Usmál se svým profesionálním úsměvem.

„No, to nám to hezky začíná.“ Řekl Konstantinos pobaveně.

Mladý David na něj dál beze slova zíral.

„Vypadáš jako bys viděl ducha,“ zasmál se Řek a v očích mu zajiskřilo.

„Spíš Boha,“ vyklouzlo z Davida dřív, než to stačil zastavit. „Myslel jsem, že to v těch filmech o řeckých bozích přehánějí.“

Konstantinos se rozesmál nahlas, zvukem, který zaplnil celou místnost.

„Tak vítej na Olympu!“

Jsou to opravdu jenom vlasy?

- příběh a zapamatovatelná angličtina -

Ted' držíš v rukou klíč k tomu, jak konečně začít v angličtině přemýšlet.

Přidej se k tisícům spokojených čtenářek a získej:

- ✓ **Kompletní osudový příběh až do mrazivého rozuzlení**
- ✓ **160 minut (2,5 hodiny) audia pro trénink poslechu, který tě neunaví**
- ✓ **330 vysvětlených frází, které na středně pokročilé úrovni reálně využiješ**
 - ✓ **Metodické poznámky (slovníčky, glosář)**
 - ✓ **Česká nezjednodušená verze**

Chci pokračovat v příběhu a pořídit si celou knihu:

<https://anglictina.jazykovamentorka.cz/books/scissors-secrets>

Tvůj dospělý mozek nepotřebuje seznamy slovíček.

Potřebuje zápletku, kterou prostě chce dočíst.